

inde for, og vi ere alle, uden Hensyn til Partier og Afstigninger, i øvrigt enige om, at ville arbejde her til en Forandring i dette Forhold. Der er aabenbart noget overordentlig forkert i, at de samme Mænd, som skulle have den øverste Ledelse af Statens Bygningsvæsen og navnlig Kontrollen, qva Arkitekter have en vis Interesse i at faa Overslagene saa højt op som muligt. Jeg tør heller ikke sige andet, end at Ministeren har lovet os sin Medvirking til at faa Forholdet forandret, og uden denne Medvirking kan det selvfølgelig ikke forandres, men da Spørgsmaalet allerede i Fjor blev saa stærkt fremdraget netop af mig i samme Egenkab som i Aar, da vi allerede havde Samraad med Ministeren i Fjor derom, saa have vi ment, at nu maa denne Sag snart være over det forberedende Stadium, nu maa man snart kunne skride til virkelige Forslag i saa Henseende, og det have vi ogsaa faaet Haab om ved det sidste Samraad med Ministeren. Hvad have vi imidlertid at gøre lige over for dette? Vi have naturligvis at hænge i, at se, om det ikke var muligt at faa en Ordning derpaa i Aar. Men naar vi ville det, kan jeg ikke se, at vi kunne gøre andet ved Posten som disse, end at forbeholde os vor Stilling. Det er lige som om den Ende af Sagen, vi holde i, og som vi ikke agte at slippe saa længe, indtil dette Forhold bliver ordnet paa en hensigtsmæssigere Maade, saa der kan spares Staten mange Tusinder, en Snefe Tusinder, maasse Hundredtusinder, naar man ser ret til; saa længe ønske vi ikke at gaa ind paa selv den mindste Forandring i disse Forhold, som sigter til at udbedre og afvikle det bestaaende System, som disse smaa Forslag jo gøre, ved at tillægge de paa-gældende noget mere i Kontorhold og Konduktorhold. Jeg skal ikke komme ind paa Sagens Realitet paa nærværende Stadium af den; det er meget muligt, at i alt Fald den ene Fordring af dem er berettiget, vi honorerede den jo ogsaa i Fjor, men det var en Bevilling, som blev givet udtrykkeligt for et Aar, og derved betegnede vi, at man i Aar maatte se at faa en endelig Ordning paa den Sag. Det næste Punkt er Betæntningens Nr. 66: Hovedstandsættelses- og ekstraordinære Arbejder. Der er først det Punkt med Standsættelsen af Udenrigsministeriets Lokaler. Af Anmærkningerne til Finanslovsforslaget vil det ses, at der stilles os i Udsigt at faa yderligere Forslag om Bevillinger til denne Standsættelse ud over de 20,000 Kr., som ere bevilgede — de 10,000 i Aar iberegne. Men i Fjor var det netop Udvalgets og Tingets Standpunkt, at disse Udgifter skulde begrænses til 20,000 Kr.,

saa man har ikke uden nogen Tvingelse set, at man forbeholder sig, endog saa temmelig ubegrænset, at stille yderligere Forslag dertil. Vi have derfor udtrykkelig her bemærket, at vi gaa ud fra, at det holdes inden for det bevilgede Beløb. Med Hensyn til de fgl. Bygninger er det jo gammel Praksis, at man holder Udgifterne til Standsættelser og ekstraordinære Arbejder inden for en Kramme af 100,000 Kr. Den Slags gamle økonomiske Sædvaner anser jeg for gode, og jeg skal ikke være den, der giver Stødet til at afvige deraf. Det blev sagt i Fjor af Ministeren, at det var overordentlig vilkaarligt at sætte 100,000 Kr., for der kunde behøves meget det ene Aar og lidt det andet. Ja, det er meget rigtigt, men vi have haft saa mange sørgelige Erfaringer for, hvad det kan blive til, naar man saaledes glider højere og højere op Aar for Aar, saa jeg tror, at Finansudvalget staar ganske godt, naar det holder sig inden for denne gode, gamle, hævdvundne Grænse. Hvilke Beløb, der saa skulle nægtes for at bringe de samlede Beløb inden for denne Kramme af 100,000 Kr., kan jo altid være en Støvsag, og tildels en Smagssag. De se altsaa, hvad vi her foreslaa, det er til Dels — jeg maa tilføje: til Dels, ikke fuldstændig — efter Samraad med den ærede Minister; vi kunne saa høre hans Bemærkninger til de enkelte Punkter. — Under Nr. 67: de fgl. Haver, og Nr. 68 er der forskellige Smagspørgsmaal, nærmest eller udelukkende af kjøbenhavnsk Interesse. Det drejer sig her om Aabningen af en Port paa Hjørnet af Gøthersgade og Kronprinsessejegade til Rosenborg Have. Det kunde maasse være meget rart at faa en saadan Port aabnet og være til Bekvemmelighed for nogle Mennesker, men at det egentlig skulde være noget, der var Grund til at ofre selv et saa beskedent Beløb paa, som her er Tale om, ser jeg ikke. Det bliver dog altid 1600 Kr. til Vænninger, og det bliver noget over 5,000 Kr. til Bejantæg o. s. v. I et Aar, hvor man over alt taler om at spare, høre Udgifter af den Art ganske sikkert til dem, der kunne og bør spares, derom kan der ikke være Tvivl. Det samme gælder Opættningen af et Ur i Rosenborg Lyshave, som skal koste 2,000 Kr. Med Hensyn til det sidste Punkt: 1000 Kr. til Anlæg af en Legeplads i Søndermarken, vil jeg sige, at jeg sympatiserer meget med den Virksomhed, som Legepladsforeningen i Kjøbenhavn har udfoldet, og jeg synes, at Legepladsen i Grønningen er i høj Grad paa sin Plads derude. Men derfor er det et andet Spørgsmaal, om Staten skal give sig til at anlægge Legepladser, og det fore-